

tillägga, att landet blef alltmera kallt och ödsligt och slutligen tycktes föga något annat odlas än lin, korn och potates. Alltid samma bergsåsar, som sträckte sig ned mot hafsviken, på ömse sidor derom samma frusna bugter och vikar, och på 5 à 6 mils mellanstånd någon by, alltid med sin stora ståtliga kyrka, sitt låga röda klocktorn och sina öfvergifna röda trästallar. Innan vi hunno fram till andra stationen, betraktade vi från en skogbeväxt höjd vikens öppna yta, en slätt af snöbetäckt is, som åt öster sträckte sig så långt som ögat kunde nå.

Dagen blef småningom stilla och kall, tills temperaturen åter uppnådde 22° och vi befunno oss fortfarande väl. Eftermiddagsskymningen, som såg präktig ut i sina färger af bernsten, rosen och saffran, försvann så småningom, att det knappt kunde förmärkas, emedan den ännu åtminstone tre timmar efter solnedgången upplyste vår väg. Våra skjutsbönder voro blott gossar, rödkindade, kraftfulla ynglingar om 14 till 15 år, som körde väl och sjöngo oupphörligt oaktadt källden. De talade mycket med oss, men det hjälpte föga, emedan det var mig ganska svårt att förstå den surrande dialekt som de talade. Enhvar af dem, då han vid skjutshållets slut erhöll sina drickspenningar, uttryckte sin tacksamhet derigenom att han tryckte oss i handen. Detta är i hela norra Sverige ett allmänt bruk; det hör till folkets enkla naturliga seder, och om det också till en början förekom oss tämligen sällsamt, att enhvar, från värden ända till kocken och husdrängen, skakade oss i handen, så kommo vi dock snart derhän att anse det såsom något helt vanligt. Det öppna naturliga sätt, hvarpå de räckte oss handen, gjorde att denna sed ofta till och med syntes oss angenäm.

I Stocksjö beslöto vi att fara till ett skjutshåll ofvanom Umeå, vid namn Innertafle, och vi beställde således hästar åt detta håll. Raka vägen var likväl för snödrifvors skull ofarbar och vi måste således ändock till slut taga omvägen genom Umeå. Vi hade ungefär en svensk mil öfrig och det var ännu mörkt,